

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Όταν πέθανε ο μεγάλος Βολταίρος, ο φαρμακοποιός Μιτουάρ, που είχε λάβει μέρος μαζί με κάμποσους γιατρούς, στην αυτοψία του πτώματος, άνοιξε το κεφάλι του ένδοξου νικητού και του άφησε τον έγκεφαλο, προβλέποντας τι μεγάλη αξία θα είχε η ουσία αυτή, η οποία γέννησε τόσα αθάνατα άριστουργήματα. Τόν έβρασε σ' ένα βάζο γεμάτο οινόπνευμα και τόν έδειχνε στους περιεργούς. Μιά μέρα τέλος, άπεφάσισε να προσφέρει τόν έγκεφαλο αυτόν στο Κράτος, σάν ένα πολύτιμο δώρο, μ' ή Γαλλική Κυβέρνησις άρνήθηκε γά τόν πάρη.

Ύστερ' άπό πενήντα χρόνια ο γιουός του φαρμακοποιού, που είχε κληρονομήσει άπό τόν πατέρα του τό βάζο με τό πολύτιμο περιεχόμενο, επανέλαβε και αυτός τήν προσφορά του μυαλού του Βολταίρου στο Κράτος. Μά βρήκε τήν ίδια άρνηση που βρήκε και ο πατέρας του.

Τέλος, ύστερ' άπό πολλά ό έγκεφαλάς του Βολταίρου έχάθη και κανείς δέν ξέρει πού σήμερα πού βρίσκεται. 'Η Γαλλική Κυβέρνησις ύπεσχέθη τεράστια χρηματική άμοιβή σέ κείνον που θά έπαυέρη τό πολύτιμο αυτό λείψανο... Λιγάκι άργά όμως...

ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ !

Οι κάτοικοι τής Σιβηρίας όταν άποδημούν σέ ξένες χώρες, φέρνουν μαζί τους μιά ποσότητα άμμου, ή χώματος άπό τήν γή τής πατρίδος τών.

Άπό τόν άμμο αυτό ή τό χώμα ρίχνουν μέσα στο νερό που πίνουν στην ξενιτιά, γιατί πιστεύουν ότι είναι τό θρασσιώτερο φάρμακο έναντίον κάθε άρρώστειας και ίδιως τών ένδημικών νόσων του τόπου όπου ζούν.

νά διατηρήη τό θρόνο του, άπεφάσισε νά πάη στην πόλι και νά παρακονηθή στον Κύριό του. 'Ο Θερβάντες θά τόν συνώδευε στο ταξείδι του. Μά τή στιγμή που ήσαν έτοιμοι ν' άπολευθούν, έφθασε στο 'Αγγέριο ένας Ισπανός μοναχός, φέρνοντας μαζί του λίγα χρήματα τά όποια είχαν καταρθώσει νά συγκεντρώσουν ή άδελφός του Θερβάντες γιά ν' άπολευθερώσουν τόν άδελφό τους. Μά τό ποσόν αυτό ήταν άνεπαρκές κι' ο νεαρός ζητούσε παραπάνω. Τότε ο μοναχός δανείστηκε χρήματα άπό διάφορους έμπόρους και κατάρθωσε νά συμπληρώση τό λύτρο. 'Ο Θερβάντες ήταν έλευθέρως παιδί, ύστερ' άπό πέντε χρόνον αιχμαλωσία. «Δέν ύπάρχει—γράφει κάπου—χαρά τόσο μεγάλη σάν εκείνη που νιώθει κανείς όταν άνακτά τήν έλευθερία του».

***

Μόλις άγύρισε στην 'Ισπανία, άντελήφθη πώς ήταν παιδί ένας άγνωστος. Οι άρχηγοί που τόν είχαν έκτιμήσει άλλοτε είχαν πεθάνει έντωματάς. Ξανακατατάχθηκε στο στρατό. Έλαβε μέρος και διεκρίθη σε πολλές έκστρατείες. Στά 1584 παντρεύτηκε τέλος με τήν ντόνα Καταλίνα, γιά τήν όποια πρό δεκάξη χρόνον είχε άναγκασθή νά έκπαρθή. Συνέθεσε γι' αυτή τό όρασιό ποιηματικό του ποίημα «Γαλάτεια» στο όποιο παρουσιάζεται κι' ο ίδιος ως βοσκός. Μά τά οικονομικά του ήσαν πολύ άσχημα παρ' όλη τή μικρή προίκα τής αυτίου του. Κατάρθωσε νά τή ένισχύση γράφοντας κωμωδίες, ή όποιες έσημείωσαν μεγάλη έπιτυχία. Μά ή έπιτυχία τους αυτή δέν βράστηε πολύ. Στο τέλος μάλιστα ο Θερβάντες άναγκάστηκε νά εγκαταλείψη τό θεάτρο και νά βρη μιά μετρία θέση τροφοδότου του Ισπανικού στόλου με ήμερομίσθιο δεκάξη ρεάλια. Γιά νά βρούμε τήν όραση ήταν άναγκασμένος νά ταξιδεύη διαρκώς. Τότε, παρ' όλη τήν άπόλυτο τιμιότητά του, τόν καταγύρουν ως καταχραστή και τόν έφυλάκιζαν τρεις φορές. Σέ μιά άπό τίς φυλακίσεις του αυτές του ήρθε ή πρώτη έμπνευσις νά γράψη τόν «Δόν Κιχώτη».

Στά 1603, ο Θερβάντες εγκατέλειψε τήν τροφοδοσία του στόλου, χωρίς νά πλουτίση άπ' αυτή και πήγε και εγκατεστάθηκε στο Βαλλαντόν, όπου άρχισε νά κάμη διάφορες άτυχεις έπιχειρήσεις. Ένωματάς, «Δόν Κιχώτη» τόν όποιο είχε έκδώσει, έθριάμβευε, κόνωνε τό γέρο του κόμπου. 'Η δόξα είχε άρχίσει νά στεφανώνη τόν ήρώα μας. Μαζί τής θάρραχης κι' ο πλούτος. Μά ήταν γραφτό του Θερβάντες νά μην τόν άπολαύση γιατί τόν πρόλαβε ο θάνατος. Πέθανε στις 23 'Απριλίου 1916, σέ ήλικία 70 έτών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΟΥ ΛΕΣΣΕΨ

“Ένας έρωσ του μεγάλου μηχανικού σέ ήλικία έβδομηντα χρονών ! 'Η τρεις μικρές Παριζιάνες φίλες του. 'Η Ισπερίες που μαγεύουν τις δεσποινίδες. “Όπου τόν συμπαθεί ή μικρή Παριζιάνα. 'Η γερασμένη καρδιά και τά ξερά ρέδα τής 'Ιερικιούς. Πατέρας δεκαεχτώ παιδιών ! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δέν σ'ας εινε άγνωστος βρέβια ο περίφημος μηχανικός Φερδινάνδος Λεσσέψ. Εινε εκεινος που άνοιξε τήν διώρυγα του Σουέζ και του Παναμά και που έλαβε μέρος και στάς εργασίας του Ισθμού τής Κορίνθου. Ύπηρεσε μεγάλος μαθηματικός και μηχανικός. Σέ ήλικία έβδομηντα περίπου έτών ο Λεσσέψ έχασε τήν πρώτη του γυναίκα, ή όποία του άφηκε δώδεκα παιδιά. Ποιάς θά μπορούσε ποτέ νά πιστέψη ότι σ' έκείνα τά γέρικά στήθια, που είχε πληγώσει ο θάνατος μάς άγαπημένης συντρόφου, θά μπορούσε ποτέ ν' άνθοβολήη μ' όλη του τή μοσκοβολιά ο πιό φλογερός, άλλα και ο πιό... καρποφόρος έρωσ; Και όμως, ο μέγας μηχανικός όσο και άν του άποροροσίσαν τή σκέψη τόσα και τόσα προβλήματα, όσο και άν τόν έβρασαν τά έβδομηντα του χρονάκια, κατάρθωσε νά βρη καιρό ν' άπασχοληθή και με τήν καρδιά του, ή όποια, όπως φαίνεται, παρέμενε πάντοτε καρδιά είκοσιπενταετούς νεανίου !

Στό Παρίσι όπου διέμενε ο Λεσσέψ κατά τήν εποχή έκείνη γνωρίστηκε με μιά οικογένεια, ή όποία είχε τρία νεαρώτατα και όρασιότατα κορίτσια. 'Η μικρότερη θά ήταν μόλις 15 χρόνον και πολύ χαριτωμένη. Κάθε βράδυ ο γέρον μηχανικός, μετά τήν επίπνο εργασία τής ήμέρας, πήγαινε νά περάση μερικές ώρες ευχάριστες στην οικογένεια αυτή.

Δοκίμασε έξαιρετική πνευματική ξεκούραση και άνακούφιση με τό νά διηγείται στά κορίτσια διάφορες παράξενες ιστορίες άπό τά ταξείδια του. Έκείνα τόν άκουγαν μ' άνοιχτό τό στόμα και με τά μάτια μεγαλωμένα άπό θαυμασμό, γιατί ο μέγας μηχανικός ήταν και πρώτης τάξεως άφηγητής.

Κάποιο βράδυ ή μικρότερη άπό τις δεσποινίδες, ή μόλις δεκαπενταετής, όπως είπαμε, τόν έρώτησε νετροπαλά - νετροπαλά :

- Γιατί δέν ξαναπαντρεύεστε, κύριε Λεσσέψ ;
- Γιατί δέν θά ήταν δυνατό με τήν ήλικία που έχω, άπάντησε ο Λεσσέψ, νά βρω γυναίκα πολύ νέα.

Συγχρότως, ένα μικρό χαμόγελο άνθισε γιά μιά στιγμή κι' έβρισσε στην άκρη τών χαλιών του γέρον - μαθηματικού.

'Η κοπέλλα χαμήλωσε τά μάτια κοκκινίζοντας, χωρίς νά ειπή τίποτε άλλο.

Μετά μερικές ήμέρες ο Λεσσέψ μιλούσε στά κορίτσια γιά ένα είδος τρόδων τής 'Ιερικιούς, τά όποια άφού ξεραθούν, άποκοτούν κάλι τήν πρώτη τους ζσηρότητα και φρεσκάδο, φθάνει νά τά βάλη κανείς μέσα σ' ένα ποτήρι με φρέσκο νερό. Εινε μάλιστα πώς είχε στο μπαούλο του μερικά άπ' αυτά τά ρόδα. Τότε ή μικρούλα τόν παρεκάλεσε νά τής φέρη ένα και πραγματικά τής τό πήγε τό άλλο βράδυ.

Τήν επομένη, πρωί-πρωί, κατάκλιητος ο μέγας μηχανικός είδε τήν μικρούλα αυτή νά τρέχη προς συνάντησήν του μ' ένα θαυμάσιο κι' όλοφουόντωτο ρόδο στο στήθος.

— Άκούστε... του ειπε συγκαμμένη όταν έκλησιασε. Δέν νομίζετε πώς όπως τό νερό μπόρεσε νά δώση ζση και θροσιά σ' αυτό τό ξερό ρόδο, έτσι κι' ό... έρωτας μάς νέας μπορεί νά... ξαναβιώση μιά καρδιά, όσο γηρασμένη κι' άν εινε ;...

'Ο Λεσσέψ, που άμέσως κατάλαβε τί έσημαίνε τά λόγια αυτά τής μικρής ; του φίλης, τήν άγκάλιασε και τί φίλησε.

Μετά μερικές ήμέρες δέ έγινε κι' ο γάμος τους. Τό άντρογόνο, άν και παράταιρο σά χρόνια, έζησε πολύ, ευτυχισμένο. 'Η μικρούλα έκαμε τόν Λεσσέψ νά ξαναβιώση πράγματι με τό θερόμ έρωτά της. Κ' έτσι ο περίφημος μηχανικός άπόχρησε μαζί της άλλα έξ παιδιά, τά όποια γίνονται με τά δώδεκα του πρώτου του γάμου... 18 άν άγαπάτε !...

'Ο Λεσσέψ έζησε άρχετα χρόνια, άγαπώμενος τρελλά άπό τή νεαρή γυναικούλα του, ή όποια, όπως άπεδείχθη, είχε δικιο λέγοντας ότι, και μιά γηρασμένη καρδιά μπορεί νά ξαναβιώση με τόν έρωτα, καθώς τά ξερά ρόδα τής 'Ιερικιούς με τό φρέσκο νερό. Μήπως δέν είχε ξαναβιώσει ή ίδια τήν καρδιά του γηραιού συζύγου τής ; Και με τό παραπάνω μάλιστα...